ו א מיי׳ פי״ב מהלכות מרומות הלכה כ [וע׳ בטור י״ד סימן שלא שחמה על הרמב״ם וב״י מיישבו]: ב מיי׳ פ״ה מהלכות בכורים

הלכה יב: ז ג מיי פי"ג מהלכות תרומות הלכה יא: ד [מיי פ"א מהל' מעשר הל' ה טוש"ע י"ד סי שלא

:סעיף עו

וז ה מייי פ"ז מהכנות מרומות הלכה ח: מו מיי שם פי"ב הלי א טוש"ע י"ד סימן שכב סעיף ה ואו"ח סימן מנו

מעיף ב בהגה:

ין ז מיי׳ פ״ה מהלכות בכורים הל' י טוש״ע שם:

מוסף רש"י

. זרומת חוצה לארץ. הואיל

ואינה מן התורה, כדקי"ל בקדושין (לו:) כל מלוה התלויה בפירות הגדלין בארץ

. אינו נוהג אלא בארץ (ביצה

מ). והני מילי באכילה. כולה שמואל אמרה. ואפילו זב

ינדה לא פסלי לה בנגיעה (נדה

לב.)•

רבינו גרשום

טובת הנאה. שיכול ליתנה

לכהן שירצה ולקבל בה דבר

מועט כדקאמר כיצד ישראל

מועט כדקאמר כיצד ישראל וכו': אם כהן לכהן. כלומר אם היה כהן אותו שנותן לו הסלע כדי לוכות בה ל) הכהן אסור דנראה כמו

לאותו כהן מוכרה באותו הסלע והוי ככהן המסייע

הסקע ההרנות: ותנא קמא בבית הגרנות: ותנא קמא דקאמר אין נותן להן תרומה ומעשר בשכרן ואם עשו כן

חיללו מאי טעמא לא אמר

במתנות נמי. להכי קאמר ות"ק משום דהאי דקאמר ובקשו חכמים לקונסו כו"

הוי תנא אחריתי: אמר לך. דכיון דלא מיתחלא

. שלעולם אין פדיון לתרומה

להוציאה לחוליו לא אתי

למטעא בה דאע"ג דאמרינן

למטעא בה דאע"ג דאמרינן הכא חיללו לא אתי כהן לזלזולי בהו למיכל בטומאה. אבל הני מתנות

בטומאה. אבל הני מתנות כיון דקדושת דמים נינהו דנפדין אי אמינא חיללו אתי למיטעא בהו ואתי למינהג בהו מנהג זלזול דחולין ושמא יאכילו לכלבים והוי

בזיון. אין בה משום כהן

. כו׳. דלא חמירא כ״כ: יהיב

יה לשמעיה. כהו בשכרו

מכטלה ברוב. אחד בשנים

ולא צריך אחד במאה כמו תרומת הארץ: ואכיל

ליה. אפילו ישראל ביומי טומאה כמו חולין. ורבה כהן הוה: ורב הונא נמי 3).

וחדא דתרומה ושקיל חדא ואכיל [ושתי] לה ומיכן

ואילך ראמי חדא דתרומה באותן תרי נטלי ושקיל

שכלה כל התרומה ומבטלה

כן: ואח"כ מפריש. אפילו

. לבסוף: כהן שטומאה יוצא

מגופו. כגון זב ובעל קרי: מגופו. כגון זב ובעל קרי: אבל בנגיעה לית לן בה. אפילו אותו שטומאה יוצא מגופו יכול ליגע בה: הילכך

נדה קוצה לה חלה. בחוצה

לארץ דנדה נמי טומאה יוצאה מגופה: ואכיל לה

יוצאה מגופה: ואכיל לה כהן קטן. שאין טומאה יוצאה מגופו. והך (תרומה)

[חלה] דתנינן הכא דאכיל

הלכה יב:

פ"ז מהלכות

C1.

מובת הנאה לבעלים כיצד מאישראל שהפריש

תרומה מכריו ומצאו ישראל אחר ואמר לו

ל) נית סבר וכיג נית, 3 מוספתא דדתאי, ג) [ועי בכ"מ פו"ג דין יא מהלכות מרומות שחי נוסחאות ופירושיה[]:, ד) [בילה ט. ע"שן, ה) ונדה לב.ן, ו) ובתום׳ ע"ש], 6) [נדה נב.], 1) [בחום׳ חולין קד. ד"ה חלת וכו׳ וכן בהרא״ש פ' כל הבשר סי׳ ד' גרסו אמר רבינא הלכה וכו׳ מיהו בשאלחות פ' אמור איתא הלכך], 1) בכולן יש בהן טובת ומפרש וכו׳ הנחה ומפרש יוכרי מכריו הס"ד ומה"ד טובת הנאה דבר מועט הס"ד ומה"ד ואם היה כהן כו' ככהן המסייע הס"ד ומה"ד ה"ג וסגא מ"חי ות"ק הס"ד ומה"ד מ"ט לא אמר כו' בכורות הס"ד ומה"ד מתו כר בטרות הסיד ותוה"ר אמר לך צ"ק, ה) [ר"ה יח.], ט) לה כהן הד"א צ"ק, י) [רש"ש מח"ו], כ) [פ" אמור ס" קח], () בס"א אימא כאן כל הל"א דלעיל ד"ה כהן קטן, מ) נ"ק, () חלה נ"ק, מ) ב"ק, ע) חלה ב"ק ס) רש"א, ע) ואכיל לה ב"ק, ב) רש"א, ע) ואכיל לה ב"ק, ב) נ"א דמשמע הא חרומת חו"ל דישראל מדמעת ואינה

הגהות הב"ח

עולה כו' ל"ק וע"ש בתוס' ד"ה ותרומה אינה מדמעת.

ד"ה ותרומה חינה מדמעת, ל) נ"ח וגבי ל"ק, ק) ל"ק, ר) ל"ל פורגון ומכבדת, ש) [ב"ק לד. וע"ש מוד"ה ואפאהן, ק) ארץ ישראל וגזרו ואפאהן, ק) ארץ ישראל וגזרו

טומאה עליה נ״ק, א) אין נ״ק,

(מ) גמ' למיטעי בהוו (מ) גבו כתיעעי בהן סבר תיתחל קדושייהו: (3) רש"י ד"ה ה"ג וכו ומ"ק האי בכולן: (ג) ד"ה מימחל וכו' אני אמו סלע דהיינו:

לעזי רש"י פורגו"ו. שפוד חתייה.

שימה מקובצת

ישראל. עיין בתוס׳ לקמן 🐧 (לף נג ע"ב): בן אסור (דף נג ע"צ): צן אסור יש בקצת ספרים כתו' כאן ל) רשב"א אומר אף במתנות כהונה כן כיצד ישראל שהפריש ר' זוז למתנות כהונה ומצאו ישראל אחר ואמר לו הילך סלע ותנם ואמו לד היקן סלע דונם לבן בתי כהן מותר ואם כהן לכהן אסור ותנא וכו׳ ורש״י ל"ג לה: גן סבר תיתחק ה"ג ה: גן סבר תיחדל קדושתייהו: זן דתרומה ומכאן ואילך רמי חדא: סן קוצה לה חלה: זן קמא ותנא דאמר בכולן: זן למיטעי בהו וסבר: זן למיטעי בהו וסבר: דהייני זו לאבי מדרכול דהיינו: ט] לארץ מדרבנן היא: ין לאכול הכל זר: יאן לארץ הס״ד ומה״ד הוה
יאן לארץ הס״ד ומה״ד הוה
רמי תרי דחולין וחד תרומה
לבטלה ברוב והוה שקל חד נטל דתלתא ושביק תרתי ומכאן ואילך רמי חדא לגו לבטלה והוה שקיל והוי להו תרי :כדמעיקרא לבטלה אחרינא יכן טומאה יוצאה מגופו: יגן גדול הואיל והיא עצמה טמאה בנדה שהטומאה יצאה מגופה ל"א כר יבאה מגופה ליא כו והשאר נמחק: ידן הכי והדר מפריש חלה אחריתי ונ״ל דאין קורא לה שם דלית לה תורת חלה: טון מצות הס"ד ומה דד לאפנויי לנקביו הס״ד: טון ובדמאי ובלוקח מן: יון אוכלין צלי ובחרדל ובכל מתנות כהונה כתיב: יתן ישמעאל דאסורה לזר: יע) מדמעת ודייק התם: ל) כהן כדאמרינן רבה ואביי

י) טובת הנאה. דבר מועט ואם היה כהן נותן סלע כדי שיתננו לכהן אחר קרובו אסור כיון דלדידיה חזיא הוי נראה ככהן המסייע: ה"ג ותנא מ"ט לא אמר מתנות כהונה ולא גרס ותנא קמא. חום בכולן יש בהן טובת הנאה ומפרש כגון ישראל שהפריש תרומה מכריו מאי

טעמא לא אמר נמי או טבח שהפריש מתנותיו ורועה שהיו לו בכורות: אמר לד מרומה. היינו טעמא דשריא טובת הנאה דידה דקדושת הגוף היא דכולי עלמא ידעי דלא נפקא לחולין ולא אתי האי כהן דיהב אבי אמו הסלע בגיניה למיטעי ולמנהג בה ענין חול ולמימר איתחלא לה בהאי סלע דיהב ליה אבי אמו: אבל הני. מתנות בכור: דהדושת דמים נינהו. דאם רלה כהן למכור בשר בכור וזרוע ולחיים וקיבה מוכרן לישראל ותו לא בעי ליה לישראל למיכלינהו בצלי ובחרדל כי היכי דעביד כהן הילכך אתי האי כהן למיטעי ם בהון וסבר כיון דבני קנין נינהו: מיסחל קדושמייהו אארבעה זווי. דיהיב ח אבי אמו (ג) דהיינו ד' זוזי ואתי למינהג בהו מנהג דחולין שלא יאכלם בצלי ובחרדל כדינם המפורש בפרק הזרוע והלחיים והקיבה (חולין דף קלב:) ומשום הכי לא תנינהו. והאי דנקט ובכולן הכי קאמר ובכולן התרומות והמעשרות יש בהן טובת הנאה: מרומת חולה לארץ. שו דרבנן היא ויכול ליתנם לכהן המסייע: לשמעיה. כהן: בטילה ברוב. לחוכלה לזר ולא בעינן אחד ומאה ולאחר שעירבה ברוב חולין יכול לחכול יו זר או כהן בימי טומאה לאחר שביטלה: רבה. כהן היה דמדבית עלי קאתים: חמרא דסרומה. דחולה לארץ: יאו אוכל והולך. הטבל וישייר כדי תרומה ויפרישנה באחרונה: טומאה יש יוצאת מגופו. כגון זב וזבה ונדה ובעל קרי אבל לטמא מת שריא: בנגיעה לית נן בה. ואע"ג שמטמאה לא איכפת לן דאינו מוזהר עליה לשומרה שלא יטמאנה: הילכד. דבנגיעה אינו מוזהר

עליו מגופו ואם טבל לקריו הרי הוא כקטן. ל״א״ להכי נקט כהן קטן שלא ראה קרי ולא יצאה טומאה מגופו ובשאלמות דרב אחאים מפרש הכי יה: בריש מסת. פורגו"ן דכמה דאפשר לאיזדהורי מזדהרא מליגע בה מאחר שקראה לה שם: כהן גדול. כהן שהגיע לכלל מצותם: שח מי [לאפנויי. לנקבים]: מהו שיטבול ויחכל חרומת חולה לחרץ. בלח הערב שמש:

נדה קולה לה חלה ואכיל להש): כהן קטן. ולא גדול יש מפני שהטומאה ילאה

הא לך סלע זה ותנהו לבן בתי כהן מותר אם היה כהן לכהן אסור ₪ ותנא מאי מעמא לא קאמר מתנות כהונה אמר לך תרומה דקדושת הגוף היא דכיון דלא מתחלא לא אתי למיטעי בה הני כיון דקדושת דמים נינהו אתי למימעי בהון וֹּשׁ בּ דבר מיתחל קדושתייהו אארבעה זוזי ואתא למינהג בהן מנהג דחולין אמר רבא תרומת חוצה לארץ יאין בה משום כהן המסייע בבית הגרנות. רב חמא יהיב ליה לשמעיה, אמר שמואל יתרומת יחוצה לארץ במילה ברוב רבה מבטלה ברוב ואוכל לה בימי מומאתו רב הונא בריה דרב יהושע כי מתרמי ליה חמרא דתרומה הוה רמי תרי נפלי דחוליז וחדא נמלא דתרומה זו ושקיל חד מיכן ואילך רמי חדא ושקיל חדא ואמר ישמואל יתרומת חוצה לארץ אוכל והולך ואח"כ מפריש ייואמר שמואל האין תרומת חוצה לארץ אסורה אלא במי שהמומאה יוצאה עליו מגופו והני מילי באכילה אבל בנגיעה לית לן בה אמר רבינא יהילכך ינדה קוצה פ חלה ואוכל לה כהן קטן ואי ליכא כהן קטן ישקלה לה בריש מסא ושריא בתנורא והדר מפרשא חלה אחריתי כי היכי דלא תשתכח תורת חלה ואוכל לה כהן גדול רב נחמן ורב עמרם ורמי בר חמא הוו קאזלי בארבא סליק רב עמרם לאפנויי אתאי ההיא איתתא עלת קמייהו אמרה להו

ממא מת מהו שימבול ואוכל תרומת חוצה

לארץ אמר ליה רב נחמן לרמי בר חמא

מקומות לריך לחלק בדברים כי ההיא דפסחים בריש מקום שנהגו (דף נה.) גבי הנהו דמפרשו י חלתא מארוזא דאמרינן דאי רובא לאו אורו אכלי ניכלה זר באנפייהו דלמא אתו לאפרושי מן הפטור על החיוב ובפ"ק דיומא (דף י.) גבי סוכת החג בחג חייבת ס [בעירוב] ובמזוזה ובמעשר דקאמר התם דמדאורייתא קאמר דאי מדרבנן דלמא

אתא לאפרושי מן הפטור על החיוב ובדמאי שון הלוקח מן עובד כוכבים למ"ד יש קנין חייבו חכמים ולא חשו לכך: ואתי למינהג בהו מנהג החולין. ובעינן (זכחים דף כת.) למשחה ולגדולה כדרך שהמלכים אוכלין יו בצלי ובחרדל ובכל מתנות כתיב למשחה אפילו בזרוע ובלחיים ובקיבה כדמשמע הכא וגבי תרומה לא מצינו שיצריך בשום אכילה בגדולה דשמא לא שייך גדולה אלא בבשר: תרומת חוצה לארץ במלה ברוב. להתירה לכהן טמא קאמר כדקאמר רבה מבטל לה ברוב ש' (ואפילו) בימי טומאתו ולא כמו שפירש הקונטרס לאוכלה זר ולא בעיא אחד ומאה דבהדיא מוכח במנחות בפרק רבי ישמעאל (דף סו.) ם דאסורות לזר גבי חלת עובד כוכבים בארץ ותרומתו בחולה לארץ מודיעיו אותו שהוא פטור חלתו נאכלת לורים ותרומתו אינה מדמעת יעופי דדייה התם הא דישראל מדמעת משמע דאינה עולה לאכול לזרים אלא באחד ומאה:

גרם שהיה כהן יו דאמרינו רבה מדבית עלי קאתי אבל רבא לא היה כהן כדמוכח בפרק הזרוע (חולין דף קלג.) דא"ל רבא לשמעיה זכי לי מתנות כו': אובד והודך ואח"ב מפריש. משמע דלא בעי מוקף מיהו הייתי יכול לפרש שבאחרונה לאחר שיפריש התרומה לאו ישאר מכריו שיתקיים בו מוקף אבל בקונטרם פי׳ דאוכל והולך יש וישייר כדי תרומה ויפרישנה באחרונה: הילכך נדה קוצה לה חלה ואכיל לה כהן קמן.

רבה מבמל לה ברוב כו'. רבה

יש קצח חימה אמאי נקט כהן קטן והלא אפילו גדול יכול לאוכלה אחר ^{יש} שטובל וטהר מקריו ואי משום טורח טבילה והלא גם בא״י טובלין כח לתרומה וגם בבבל היו טובלים לתרומת חולה לארץ כדמשמע לעיל דלא כה אכיל לה רבה ברוב אלא בימי טומאתו ובריש בנות כותים (נדה דף לב.) שהטבילוה קודם לאמה לסוכה שמן של תרומה ונראה לר"י מתוך כך דאין לחלה זו שיעור ולפי שדבר מועט הוא נותנה לכהן קטן והכי משמע לישנא מיז דשהליה בריש מסא שהדבר

וכי

מועט הוא ואע"ג דלא מזכיר לה אלא גבי שריפה מ"מ משמע דההיא נמי דנותנה לקטן דבר מועט פול וגם אותה שנשרפת הולרך להזכיר בריש מסא לפי שבה משליכה בתנור אבל תרומה שלהם שהיתה מן התבואה לא היתה ראויה כל כך לינתן לכהן קטן אפילו לא היה לה שיעור שקטן היה מאבדה וכן יין ושמן ועוד י"ל שהתרומה יש לה שיעור כגון תרומת מעשר: בריש משא ושרי דה בתגורא. פי' בקונטרס דכמה דאפשר 🕫 לאזדהורי מליגע בה מאחר שקרא עליה שם מיזדהר וקשיא לפירושו דהא בנגיעה אמרו דליח לן בה ולגמרי שרי ליגע אלא נקט ריש מסא לפי שדרך להפך בו גחלים ועלים כמו שפי׳ בקונטרס מסא פורג״א בלע״ז ויכול להכניס יפה החלה בתנור בחוך האור ונראה דמסא היינו מרדא שרודין בו את הפת כדמשמע בתענית (דף כה.) גבי דביתהו דר' חנינא יש דקאמר לה שיבבתה אייתי מסא דקא חרכא ריפתא וקאמרינן החם ש אף היא להביא מרדא נכנסה לא אבל מתארא יכול להיות פורגו"ן כמו שפי' הקונטרס בפ"ק דחגיגה (דף ד:) גבי לשף [מרים] מגדלא דרדקי שקלמיה למתארא וקא מהדרא תנורא שהיתה אוחזת האוד של תנור שקורין י) מכבדת את התנור ולפי שיש דברים שאין מתחייבין בחלה עד לאחר אפייה כגון סופגנין ודובשנין שובפ׳ כל שעה (פסמים דף או.) וכדאמר ש'טחנה לשה ואפאה והפריש ממנה חלה נקט שקיל לה בריש מסא דכשבא לרדותה שורפה ומשליכה באש בראש המרא עלמה: פסק^{וח} והדר מפרשא חדה אחריתי. משמע שלא החמירו להפריש חלה שניה אלא היכא דליכא כהן קטן ולא ^{נח} כהנהו מקומות דקתני במסכת חלה (פ״ד מ״ח) שלעולם מפרישין שתי חלות אחת לאור ואחת לכהן דאותן מקומות קרובין לא"י ומתחזיא חלה דידהו כחלת הארץ טמאה וטעונה שריפה דגזרו עליה שלא לאוכלה אפילו כהן טהור גמור מחמת שהיא טמאה ולכך מפרישין לעולם של אור וחלה שניה שלא משמכח מורת חלה כדמפרש נמי הכא אבל כאן ^{נח}בבבל שזה רחוק מארץ ישראל ולא מסחזיא חלה דידהו כחלת [©] הארץ טמאה ולא גזרו עליו שום איסור מחמת טומאה עצמה ולכך החירוה גם לכהן ^{נוז} טמא כיון דלא יוצאה עליו מגופו וגם החירו לבטל ברוב והשניה אוכל כהן גדול אפילו זב דלא מפליג הכא כלל דאע"ג דבחלה שניה דהתם תנן (גם זה שם) ואסורה לזבין ולובות ולנדות וליולדות 🌣 ואין ללמוד ליש דהא דהכא לאוסרה לזבים ולזבות שהיא בבבל רחוק מא"י וגם ליש אינה טעונה להפריש אלא היכא דליכא כהן ממקומות הקרובים הקבועים להפריש שתי חלות לעולם ויש פירושים שמוגה בהם דהך חלה אחריתי דהכא אין קורא עליה שם חלה דלית ליה חורת חלה ותסתברא דאינה

כהן קטן כלומר שאסורה למי שהטומאה יוצאה עליו מגופו כולה בשל אור קתני דשתי חלות (דהיינו תרומות) יהבינן בזמן הזה אחת לאור ואחת לכהן של אור אין לה שיעור ושל כהן יש לה שיעור ואותה של אור היא תרומה מן התורה ובהכי שדינז לה לאור דלא מצינא למיתבא לכהז לפי שחוצה לארץ בחזקת טמא וכבית הפרס דמיא ולהכי יהבינז לה לאור וההיא -יהבינז לכהז כי היכי דל אתישתכח תורת חלה מישר אל והכימסתבר דהרתרומה בתרומה של אורעסקינז דאיתרומה של כהז למאיאצטרי ביה כי ראו השתנוחו והדומה מני את ההכיסונות ידהן תו ומהבוד ומהיש אחר בטקיבן איתו מהושר בהן כשא אבטרין. לכהן קטן של אפילו כהן טמא מצי אכיל לה דהכי גרסינן במסכת חלה בפק האחרון בשנת נשים שמש שני קבין. רב - שלש ארצות לחלה כו׳ וטבול יום אוכלה. רבי יוסי אומר אינו צריך טבילה. למ״ה: ברישא מסא. ראשית העיסה

ין כהן כדאמריגן רבה ואביי מדבית: 185 התרומה שייר מכריו מעט כדי שיתקיים: עס והולך הטבל וישייר כדי תרומה באחרונה ויפרישנה: עס אחר שטבל וטהר: עס טובלין כהנים לתרומה: עס דלא מבטל לה תיבת אכיל נמחק: עס לישנא דשקלה לה בריש מיסא דלא מדכר מיסא אלא גבי ההיא דשדי ליה בתנורא מ״מ תיבות מזכיר לה שריפה אכיל נמחק: עס לישנא דשקלה לה בריש מיסא דלא מדכר מיסא אלא גבי ההיא דשדי ליה בתנורא מ״מ תיבות מזכיר לה שריפה הצל כנמוקי, מן לשנה אם קארה ברש משה אל מוכל מנטה אלא ברשיה אירה אירה המוכל מול מוכל מנמקה במוכל מול המוכל מול מ נמחק: מן מועט הוא תנכי למן דאיפשר לאידהורי מליגע: עס ותניא דקא טופא שיכבתא וכרי וקאמרה: (0) ודובשנין דפרק כל: (מן חיבות והדר מפרשא נמחק: (ס) ולא דמי להנהו מקומות: (0) כאן היה רחוק מא"י: (0) לכהן קטן כיון דאין טומאה יוצא מגופו: (אז ללמוד הד דהכא: לעו אינה קבועה טעונה להפריש כו׳ כהז קטז ממקומות: